

Kdy Bůh vstupuje do života lidí? [1]

Březen 2004

Člověk dostal už při svém stvoření schopnost svobodně volit. 1 Znamená to, že byl vytvořen tak, aby byl schopen stát před stále větší a větší paletou možných nebo i nutných rozhodnutí, a přitom volbu provádět jen na základě vlastních instinktů, znalostí a zkušeností, a z nich vytvořených priorit. Nějaké počáteční instinkty musel člověk dostat už při svém narození, ale smyslem bylo, aby postupně nahrazoval instinktivní volby volbami založenými na nabytých znalostech a zkušenostech. První instinkty se nemohly příliš lišit od instinktů zvířecích (v Bibli nazývaných *tělesnými*). Představy, že první lidé měli takové vrcholné vlastnosti jako je láska agapé nebo moudrost, jsou naivní. 2

Poprvé použil první člověk Adam svou schopnost volit po svém tělesném dospění: zvolil nezávislost na Bohu. 3 Vše ukazuje na to, že tuto volbu učinil bez výzvy a bez jakéhokoli podnětu - tedy zcela sám. Domníval se, že je dostatečně dospělý i psychicky a že nepotřebuje, aby mu někdo říkal, co má dělat. 4 Byla mu proto vypěstována zahrada v Edenu 5 a Bůh mu jen řekl, jak se má chovat, aby zahradu udržoval a případně rozšiřoval. 6 Při té příležitosti však byl člověk postaven před skutečnou volbu, která měla ukázat, kdy bude opravdu psychicky dospělý. Tuto volbu v zahradě Eden představovaly dva známé vyjímečné stromy:

- Strom poznání dobrého a zlého, před jehož ovocem byl (také poprvé) člověk varován, a
- strom života, z něhož směl (jako z kteréhokoli jiného stromu) ovoce jíst.

Tím dostali oba první lidé možnost rozhodnout se mezi třemi alternativami: 7

- 1) Trvalým životem - tím, že si vezmou ovoce ze stromu života,
- 2) předčasným poznáním zlého (a tím i dobrého) - pojetím ovoce ze stromu poznání dobrého a zlého, a
- 3) ignorováním volby. Motivem této ignorace mohlo být:
 - a) buď odkládání rozhodnutí na vhodnější dobu,

1 Poznámka: Akt stvoření pozemské přírody a lidí v ní nebudeme nazývat Božím vstupem do jejich života, protože ten před tím neexistoval. O vstupu Boha do života lidí má smysl hovořit až po vzniku jejich schopnosti volby.

2 samozřejmě až po dospění

3 Bližší informace viz studii *Věci na počátku*.

4 Tato velmi rozšířená lidská vlastnost pochází zřejmě už od něj.

5 Podrobnosti viz studie *Věci na počátku*.

6 1.M.2:8.

7 1.M.2:15.

8 Teoreticky existuje ještě čtvrtá alternativa: Kdyby se lidé rozhodli vzít si napřed ze stromu života a potom ze stromu poznání dobrého a zlého. Popis této alternativy nalezneme ve studii „Věci na počátku“.

- b) nebo nezájem pouze o tuto předloženou volbu, 9
- c) případně nezájem o jakoukoli zásadní volbu vůbec - tedy nezájem o dar svobodné vůle samé.

Poslední alternativa - sub **3c** - by byla bývala znamenala, že stvoření lidé zůstali ve své podstatě jen inteligentními zvířaty, a že stvoření se nepovedlo. Prokázat tuto možnost však vyžadovalo hodně času a proto první lidé dostali možnost žít až do jednoho tisíce let. Stvoření lidé opravdu možnost volby nějaký čas ignorovali a to se stalo důvodem pro první vstup Boha do života lidí. 10

Proč Bůh vstupoval do života lidí?

Základní důvod Božích zásahů

Z výše uvedených alternativ voleb prvních lidí byla žádoucí jen volba ad **1** nebo nejvýše ad **3a** s nadějí opět na volbu 1. Ostatní alternativy volby znamenaly, že vývoj stvořených lidí není úspěšný. Neúspěšná lidská společnost by dříve nebo později skončila vymřením nebo sebezničením. Stvoření lidí však nebylo a nemohlo být provedeno nějakým kouzlem nevyžadujícím od Boha a jeho služebníků žádné přemýšlení, žádnou práci, úsilí nebo námahu. 1 Je proto logické, že se Bůh o své stvořené lidi stará, a že se snaží zakročit v jejich prospěch, hrozí-li jejich pád.

Poznámka: Bůh se na počátku postaral i o stvořenou Zemi a zvířata, 1 ale nadále tuto starost uložil stvořeným lidem, kterým Zemi svěřil (Ž.115:16; 1.M.1:26-28). Proto očekává, že lidstvo tuto starost postupně převezme, a jemu tak umožní „odejít do svého odpočinku“. 1 (Viz dále).

Bůh se na počátku postaral o planetu Zemi tím, že ji dal tu správnou hvězdu - slunce - aby dodávala energii, Zemi umístil do správné vzdálenosti od této hvězdy atd. Na Zemi vytvořil automaticky fungující ekosystém, který sám sebe reguluje v mezích vyhovujících potřebám stvořených lidí. 1 Živým bytostem dal instinkty, které řídí jejich chování tak, aby vyhovovalo potřebám ekosystému a tím i lidem.

9 Dnes někteří lidé říkají, že si svobodnou vůli přejí, ale že o „věčný“ život zájem nemají.

10 Později se ukázalo, že šlo o záminku satana, kterou zdůvodnil svou akci s hadem. Blíže viz studii *Spor v nebesích*.

11 Takové představy je nutné konečně a jednou provždy odkázat do říše pohádek, i když je většina křesťanů stále ještě miluje. Srovnej Jan 5:17.

12 Srovnej Mat.10:29; Luk.12:6.

13 Srovnej 2.M.20:11. Tím se samozřejmě nemyslí odchod Boha do nějakého „starobního důchodu“ (vždyť po sedmém dnu následují dny další!) - i když je Bůh často zobrazován jako stařec, a to přestože to přísně zakázal (2.M.20:4; 5.M.4:26). Křesťané si neuvědomují smysl tohoto zákazu a proto ho často lehkomyšlně porušují.

14 Srovnej na příklad Mat.6:26 nebo Luk.12:24.

Od lidí však Bůh žádá, aby rozvíjeli svou svobodnou vůli. Proto se lidé chovají stále častěji nezávisle na svých instinktech, a naneštěstí ne vždycky správně - optimálně pak už jen vyjíměčně. Nesprávné chování lidí pak má někdy za následek, že vážně ohrozí sami sebe - ať již přímo (hromadným zabíjením jiných lidí) nebo nepřímo (rozšiřováním smrtelných chorob nebo poškozováním přírody a jejího ekosystému, případně modloslužbou, která je na počátku většiny zlých věcí).

V kritických situacích potom přichází Bůh se svými pomocníky (jinými duchovními bytostmi či silami - blíže viz studii *Duchovní bytosti*) a provádí potřebný zákrok.

Proč tu není Bůh trvale?

Na místě je však otázka, proč Bůh není přítomen trvale. Proč „sestupuje“ na „návštěvu“ svého lidu jen někdy?

Poznámka: Často se tvrdí, že Ježíš Kristus svými slovy

Mat.28:20	A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku." [EKU]
	A pohleďte, já jsem s vámi po všechny dny až do závěru systému věcí." [PNS]
	A aj, já s vámi jsem po všechny dny až do skonání světa. Amen. [KRA]

řekl, že bude neustále přítomen a to až do dnešních dnů. To je však omyl. Ježíš Kristus ve skutečnosti řekl svým služebníkům, že s nimi bude jen do konce generace, k níž patřili - a tedy do roku 70. n.l. Tím končil tehdejší Pánův (Hospodinův, Jehovův, Jahveho, JHVH) den a „světlo Ježíše Krista“ (Jan 12:35,36) skrze jeho apoštoly. Dál měly „svítit“ či „osvětlovat cestu“ jeho sbory respektive církve ve funkci svícňů. 1

Dokonce ani andělé nejsou osobně trvale přítomni, avšak mají zde svá „čidla“, která jim předávají informace o lidech a zejména o Božích skutečných (nikoli domnělých!) služebnících, a to velmi rychle (srovnej Dan.10:12).

Bůh si přeje, aby se lidé naučili spravovat Zemi sami - bez jeho pomoci. To však vyžaduje nutně, aby se lidstvo napřed samo naučilo žít bez Boží pomoci a to bez rizika, že samo sebe zničí. To opět vyžaduje, aby si lidstvo vyvinulo morálku, která mu to umožní. Bůh sice mnohokrát ukázal, jak taková morálka bude zákonitě muset vypadat, avšak lidstvo jako celek stále trvá na tom, že si ji chce vyvinout samo. Jsou sice národy a společnosti, která se domnívají, že takovou morálku znají, 1 ale tato společnost zatím vždycky dokázala, že nejsou schopna vývoje. 1 Přitom vývoj lidského společnosti (jeho dospívání) - včetně jeho

15 Srovnej Zj.1:20.

16 Patří k nim církve a náboženství všeho druhu.

17 Vždy je ovládla byrokracie, která každý další vývoj udusí, a většinou dokonce nastolí regresí. Lidé, kteří si myslí, že se máme vrátit do dob malých lidských komunit podobných některým společnostem primitivních kmenů si neuvědomují, že tak malá organizovanost lidstva nemůže zajistit splnění Božího úkolu. Ten může zajistit jen všelidské společnosti, a tomu nás ony komunity naučit nemohou. Na druhé straně je nutné konstatovat, že malé

morálky - je bezpodmínečně nutný k tomu, aby lidstvo duchovně dospělo a bylo schopno převzít Bohem daný úkol. 1

Nemáme právo očekávat, že smíme být dětmi stále. 1

Poznámka: Bible přeložená do českého jazyka nás na neštěstí někdy mate tím, že pro dospělé potomky rodičů obou pohlaví nemá jediný název. Používané slovo *děti* nás potom svádí k představě, že Bůh si nás v této roli přeje neustále. Je sice pravda, že na počátku duchovního vývoje se každý nově obrácený (také se říká nově zrozený) křesťan musí považovat za duchovní dítě - řekl to Ježíš Kristus:

MAT 18:4	Kdo se pokoří a bude jako toto dítě, ten je největší v království nebeském.
MAR 10:15	Amen, pravím vám, kdo nepřijme Boží království jako dítě, jistě do něho nevejde."
LUK 18:17	Amen, pravím vám, kdo nepřijme království Boží jako dítě, jistě do něho nevejde."

ale to platí pro duchovní „nemluvnata" a duchovní „dorostence".

V době Ježíšově (ale nejen tehdy - platí to stále!) se všichni Ježíšovi učedníci byvše jím vyškoleni cítili být již dospělými křesťany, a proto jim Ježíš řekl, že ten, kdo bude jako ono dítě, 18 je (ale vlastně také bude!) největším v nebeském království. Onen přítomný čas volil Ježíš proto, že věděl, že skromnost a pokoru člověk většinou zdědí (srovnej Mat.20:23). Takže vlastně formulace věcně vzato měla přesně znít: "Ten, který je z největší v království nebeském, se nyní pokoří a bude nyní jako toto dítě". Taková formulace by ale nebyla povzbudivá a jeho učedníci by se byli bývali přestali snažit.

Apoštol Pavel to zdůraznil ve svém listě Židům (Hebrejům) 6:1 a o dospělých synech a dcerách Božích mluvil v listě Římanům 8:21, kde ovšem čeština musela užít slova „děti". Na jiném místě proto hovoří o Božích synech (Řím.8:19), ačkoli tam patří i Boží dcery. 1

Bůh čeká na náš vývoj, ale nebude čekat donekonečna.

Kdy Bůh navštívil svůj lid

Po stvoření

komunity - nejlépe pracovní týmy, jsou nutným druhým stupněm za rodinným společenstvím (a jsou tací, kteří neumí být integrováni ani takto). Je však nutné nezůstat na této úrovni.

18 Všechny dnešní církve (zatím bez výjimky) se svým duchovním stavem podobají namyšleným a sebevědomým výrostkům, kteří se bláhově domnívají, že jsou již dospělí a schopní převzít příslušné odpovědnosti. Od těch, kteří v nich nebo i mimo ně skutečně duchovně dospěli, se ale poučit nedokáží a většinou ani nechtějí.

19 Srovnej Žid.6:1; 5:13; 1.Kor.14:20; také 1.Kor.2:6; 13:11.

20 Všimněme si i drobného detailu - nikoli kterékoli dítě!

21 Srovnej Gal.3:28 a také 1.Kor.11:11-12 aj.

Po stvoření bylo nutné Adama vychovat a proto zde Bůh byl. Byl zde dokonce i proto, aby se jeho potomstvo nevyvraždilo. Někteří z andělů zůstali aby se pokusili urychlit vývoj lidí genetickým smísením s nimi, což vyvolalo posléze výbuch násilí. Bůh se potom rozhodl zakročit, aby zničil „slepou“ vývojovou větev. Jak víme, postaral se však o Noéma a jeho rodinu a dohlédl na jejich další rozvoj.

Při stavbě babylónské věže

I po potopě byl život ještě nepočteného lidstva ohrožen. Nimrod se rozhodl pro vybudování totalitní (dnešním jazykem řečeno) společnosti zahrnující všechny tehdy žijící lidi. Sám se prohlásil bohem a pro případ opakování potopy (nevěřil Božímu slibu) chtěl vystavět co nejvyšší věž, aby se na ní mohl zachránit. Věž měla posloužit i k uctívání jeho kultu, který měl být základem totality.

Bůh proto znovu „sestoupil“ a zabránil této i všem dalším všelidským totalitám tím, že rozděl lidem množství různých jazyků. Tím je od sebe oddělil a pojistil. Věděl, že všelidská totalita by po smrti Nimroda nastolila trvalou celosvětovou byrokracii a zastavila vývoj.

Při zkoušce Joba

Satan při zkoušce překročil dohodnuté hranice zkoušky Joba, kterému hrozilo duchovní zhroucení.

Při výběru Abraháma a zahájení šlechtění

Nový vstup Boha na lidskou „scénu“ nastal, když byl nalezen a schválen (tehdy ještě) Abram. Jeho vynětí a odloučení od tehdy nejvyspělejšího lidu a kultury se zdařilo. Bůh vyřešil i problém výkupní oběti vyžádáním oběti Izáka. Bůh byl stále přítomen a řešil problém Sodomy a Gomory, střežil Izáka i Jákoba.

Při vysvobození Izraele z Egypta a jeho dovedení do Zaslíbené země

Zde Bůh započal návštěvu oslovením Mojžíše a setrval u svého lidu až do jeho dovedení do Zaslíbené země a jejího obsazení.

V období zrození Ježíše Krista a existence jeho generace

Ke zrození Ježíše Bůh rovněž sestoupil a setrval až do konce generace. Účelem bylo ukončení první (mojžíšské) smlouvy a zajištění podmínek pro začátek smlouvy druhé.

Potom ještě jednou přišel v zastoupení svého Otce Ježíš - už jako cherub - a ukázal se apoštolu Janovi na ostrově Patmos. Účelem bylo pomoci vzniklým křesťanským sborům přestat těžká pronásledování, která je čekala.

Zhodnocení

Bůh navštívil lidstvo a zvláště svůj lid v době

- 1) kdy zde tvořil něco nového, zejména
 - a) při stvoření a výchově prvního člověka
 - b) vyšlechtění a zplození Ježíše Krista
- 2) když byl vážně ohrožen jeho záměr předat lidem Zemi do úplné správy, zejména

- a) ohrožením fyzické existence lidstva nebo jeho lidu
 - i) totálním násilím - před potopou
 - ii) vyhlazovací válkou nebo pronásledováním - na příklad v Egyptě, kdy byli zabíjeni narození chlapeci
 - iii) možností vzniku a rozšířením smrtelné choroby (např. likvidace Sodomy a Gomory)
 - b) ohrožením jeho lidu v duchovní oblasti (zajetí v Babylóně)
- Jeho návštěvy jsou tedy výjimečné a nelze očekávat, že přijde tak říkajíc na zavolání.

Omyl mnoha křesťanů

Křesťané se často domnívají, že Bůh přijde zasáhnout do vývoje lidstva jen proto, že mnoho z nich trpí. 1 To však je velký omyl. Veškeré utrpení, které lidé zažili a stále ještě zažívají, je jen a jen jejich a také naší kolektivní vinou.

Poznámka: Kolektivní vinou? Vždyť princip kolektivní viny je v celém světě tak silně odsuzován!

Problém je v tom, že Boží spravedlnost je jiná než lidská, a my - lidé - bychom ji měli poznat a pochopit. 1 Bůh totiž (v tomto sedmém stvořitelském dni) dal smysl života a úkol lidstvu jako celku a nikoli pro jednotlivce (1.M.1:26) a tento úkol může být zvládnut pouze a jedině kolektivně. Proto také byl Bůh ochoten obětovat pro záchranu lidstva (jako celku) i svého nejlepšího a v oné době jediného Syna - Ježíše Krista (Jan 3:16 22).

Lidé si to pomalu začínají uvědomovat a proto už se také objevila nová přísloví, jako „Každý národ má takovou vládu, jakou si zaslouží“ a podobně. 1

Bůh si přeje, abychom řešili všechny problémy kolektivně a abychom si plně uvědomovali význam lidského společenství. Jeden z důvodů, proč mají lidé nejméně zkušeností v době, kdy už je pro stáří většinou nemohou uplatnit, je, abychom se naučili tyto své zkušenosti nesobecky předávat mladým. Námítka, že mladí o ně nestojí, svědčí jen o naší špatné výchově. Odkaz na to, že na mladé lidi má špatný vliv okolí, jen dokazuje, že problémy je nutné řešit kolektivně.

Kolektivní vinu neseme i za ekologické ohrožení planety.

Proč ale musíme snášet tak těžké tresty?

22 Čekalo se na příklad, že Bůh zasáhne v obou světových válkách, a mnoho křesťanů odpadlo od víry, když Bůh tomuto zlu nezabránil. Přitom Zj.6:11,12 jasně říká, že počet trpících bude narůstat až do nějakého počtu a že pomoc nepřijde ihned!

23 Srovnej Mat.5:20; 6:32,33

24 Slovo *svět* v uvedeném textu zní řecky *kosmos* (κοσμος) a znamená *svět lidí* nebo přesněji *lidstvo* .

25 Princip kolektivní viny viz zvláštní studii o Boží spravedlnosti. Mimochodem: Demokracie jakožto vláda lidu je přece rovněž kolektivním problémem!

Utrpení, které mnozí křesťané snášejí, má sloužit k naší nápravě - k nápravě všech lidí. 1
K lomu, abychom si uvědomili, že křesťané se nyní mají „oddělit“ od tohoto světa jen tím, že
nebudou napodobovat jeho pošestilost. Až teprve tehdy, když nebudeme moci pro nápravu
věcí ve světě udělat vůbec nic a až bude bezprostředně hrozit zničení světa a lidstva, přijde
Bůh, aby nám pomohl.

Kdy to bude?

To bude v době, kdy na lidstvo plně dopadnou důsledky jeho nezodpovědnosti - kdy člověk
bude muset žnout, co zasel (Gal.6:7). Projeví se to „soužením, jaké nebylo od počátku světa a
nikdy již nebude“ (Mat.24:21; Mar.13:19). Teprve tehdy se většina lidstva vzpamatuje a
pochopí, že jednala krajně pošestile.

Právě proto k onomu hroznému soužení dojde. 26

Kéž by se lidstvo vzpamatovalo včas, aby k tomu nemuselo dojít !! 27

Kdy Bůh svému lidu nepomohl

Zkušenost z holocaustu

Ke konci druhé světové války volal zoufale k Bohu jeden židovský rabín. Bylo to ve
vyhlazovacím táboře v Osvětimi, když šla jedna velká skupina Židů na smrt. Rabín volal ze
všech sil: „Bože, ukaž jim svou moc!“. Nic se však nestalo a vraždění pokračovalo. Zděšený
rabín - jeden z učitelů svého lidu - začal křičet na celé okolí: „Žádný Bůh není, žádný Bůh
není“.

Nevěděl snad onen rabín, že hrozné pronásledování Židů bylo předpovězeno právě tím
Bohem, ke kterému volal? Bůh přece ještě za doby Mojžíše pohrozil svému lidu, že nebudou-
li ho poslouchat a tvrdošíjně v tom setrvají, nechá je rozehnat mezi nepřátelské národy, kde
zahynou nejen pro své viny ale i pro viny svých předků:

3.M.26:38	Zahynete mezi pronárody a pohltí vás země vašich nepřátel.
3.M.26:39	Kteří z vás zůstanou, zaniknou pro svou nepravost v zemích svých nepřátel, a také pro nepravosti svých otců zaniknou.

Rabín to asi věděl, ale chtěl svými slovy vyprovokovat Boha k zásahu proti nepřátelům. Jenže
Bůh takový zásah neslibil a naopak řekl, že jeho lid musí odpykat celou svou vinu.

Rabín v hrůze, která se dělá, možná přemýšlel, proč má právě on nést vinu svých předků,
když sám před Bohem žádnou významnou vinu necítil. Možná se on osobně opravdu ničeho
zlého nedopustil a nemohl pochopit, proč by měl tak hrozně pykat za to, co udělal někdo jiný.
Jak se to slučuje s Boží spravedlností, milosrdenstvím, láskou k lidem, jeho shovívavostí atd.?

26 Vzhledem k tomu, že Bůh dal lidem svobodnou vůli, nelze jejich nápravu zařídit jinak než
trestem. Bůh zpočátku používá jen domluvu, ale když nepomohou, přidává trest, a když
nepomůže, tak je stupňován. Bohužel to došlo tak daleko, že Bůh musí trestat lidstvo často i
smrtí (srovnej Iz.1:5).

27 Zj.11:18 nejlépe PNS.

28 Srovnej Mat.23:37; Luk.13:34.

Nebylo to poprvé

To je velmi vážná otázka! Proto ji prozkoumejme napřed na Izraelitech. Izraelitům se to stalo vícekrát. V roce 607 př.n.l (při útoku Babylóňanů) a v roce 70. našeho letopočtu (při útoku Římanů) byli obklíčeni a potom pobíjeni v Jeruzalémě, a také asi mnozí z nich přemýšleli, proč jsou tak strašně trestáni. 1 Což všichni byli vrahové? A co jejich nevinné děti? Kde bylo tehdy Boží milosrdenství? Určitě mezi nimi byli přinejmenším jednotlivci, kteří se neprovinili proti Božímu Zákonu tak, aby zasluhovali smrt. Určitě volali k Bohu jako onen rabín a možná že i oni křičeli, že žádný Bůh není, když pomoc nepřišla. My víme, že Bůh tehdy opatřil pomoc prostřednictvím proroků (Jeremiáše a Ježíše Krista), kteří vyzývali k opuštění Jeruzaléma ještě před jeho zničením. Ale proč neuposlechli všichni? Proč odešli jen někteří?

A proč vůbec muselo být zničeno celé město Jeruzalém - což nestačilo potrestat jen viníky? Vždyť i ti nevinní přišli o svůj majetek; museli na příklad utéci ze svého obydlí.

Přemýšlel onen rabín v nacistickém vyhlazovacím táboře, proč se situace opakuje? Vždyť Židé i v té době věděli o Hitlerových úmyslech a měli možnost před ním utéci - a také jich mnoho uteklo. Museli tam ovšem také zanechat své obydlí a většinu svého majetku.

Ale proč to? Vždyť se ničím neprovinili!

Položme si však otázku: Skutečně ničím? To by totiž opravdu nebylo v souladu s Boží spravedlností! Je-li Bůh spravedlivý, nějakou vážnou vinu mít museli.

Jakou tedy?

Čím se provinili "nevinní"?

Všimněme si, že Bůh sice v Zákoně určoval práva a povinnosti jednotlivců, ale tresty v tomto Zákoně uvedené měli vykonávat lidé. Mimo to Bůh mnohokrát vyhlášoval také tresty za provinění celého izraelského národa a také je často nechal vykonávat jinými národy (a vždycky byli přítom trestáni i ti „nevinní“). 1 Byla to vlastně vždycky kolektivní vina a kolektivní tresty. 1 Bůh takto trestal svůj lid tehdy, když v něm zlé chování převládlo; když se proti jeho Zákonu proviňovalo tolik Izraelitů, že ti zbývající už nemohli tento stav zvrátit.

To ale znamenalo, že Boží lid neměl takový stav vůbec připustit! Dokud měli ti dobří převahu (a na počátku každé Boží záchrany ji vždycky měli), měli všemi prostředky usilovat o to, aby přestupníky potlačovali a trestali a naopak si vynutili trvalé zlepšování situace. Znamenalo to, že se ti dobří měli o stav Božího lidu zajímat neustále. Nestačilo jen pověřit tím nějaké úředníky a „přenechat“ tuto starost jim. V kontrole a systematickém zdokonalování se měli angažovat všichni dobří, a za tím účelem se sdružovat, vyměňovat si zkušenosti a vůbec hledat a vykonávat veškeré potřebné aktivity.

To je ona vina těch, kteří se sami cítili být nevinnými! Tito lidé si neuvědomovali, že jim Bůh nabídl záchranu „holého“ života jen jako výraz svého milosrdenství a nikoli své povinnosti. O záchraně majetku atd. nemohlo (a ani do budoucna nemůže) být ani řeči.

A že nevinní trpí nebo dokonce umírají? To je právě důsledek viny Božího lidu, a Bůh to přece oznámil předem! To použil jako to nejdůležitější varování, aby se to už neopakovalo, a přece se to dělo znovu a znovu. Než Bůh sáhnul k těmto trestům, hledal vždycky všechny jiné

29 Srovnej Pláč Jeremiášův.

30 Už od doby Soudců.

31 Blíže viz studii o Boží spravedlnosti.

způsoby varování nebo mírnějšího trestu, jaké jen byly možné. Vzpomeňme jeho slova, v nichž právě oslovuje nikoli jedince, ale vždycky celý lid, a žádá, aby tento lid vážně uvažoval o svých skutcích ještě předtím, než bude potrestán:

Mich.6:3	"Lide můj, co jsem ti udělal? Jaké potíže jsem ti působil? Odpověz mi!"
----------	---

Lid neodpověděl.

Bůh ho předem upozorňoval, že formální uctívání a rituály jsou k ničemu:

Iz.1:11	"K čemu je mi množství vašich obětních hodů, praví Hospodin. Přesytil jsem se zápalných obětí beranů i tuku vykrmených dobytčat, nemám zájem o krev býčků, beránků a kozlů.
Iz.1:12	Že se mi chodíte ukazovat! Kdo po vás chce, abyste šlapali má nádvoří?
Iz.1:13	Nepřinášejte už šalebné obětní dary, kouř kadidla je mi ohavností, i novoluní, dny odpočinku a svolaná shromáždění; ničemnost a slavnostní shromáždění, to nemohu vystát.
Iz.1:14	Z duše nenávidím vaše novoluní a slavnosti, jsou mi jen na obtíž, jsem vyčerpán, když je musím snášet.
Iz.1:15	Když rozprostíráte své dlaně, zakrývám si před vámi oči. Ať se modlíte sebevíc, neslyším. Vaše ruce jsou celé od krve.

a navrhoval, aby si to obě smluvní strany vyjasnily. Byl ochoten odpouštět; stačilo jen vyjádřit dobrou vůli a přestat se zlými skutky:

Iz.1:18	Pojďte, projednejme to spolu, praví Hospodin. I kdyby vaše hříchy byly jako šarlat, zbělejší jako sníh, i kdyby byly rudé jako purpur, budou bílé jako vlna.
Iz.1:19	Budete-li povolní a poslechnete, budete požívat dobrých darů země.
Iz.1:16	Omyjte se, očistěte se, odkliděte mi své zlé skutky z očí, přestaňte páchat zlo.
Iz.1:17	Učte se činit dobro. Hledejte právo, zakročte proti násilníku, dopomozte k právu sirotkovi, ujímejte se pře vdovy.

ale naopak upozornil, že odmítnutí bude mít právě ony hrozné následky. Budou vraždění.

Iz.1:20	Když však odmítnete a budete se zpěčovat, bude vás požírat meč." Tak promluvila Hospodinova ústa.
---------	---

Bůh se rozhodl k naplnění svých nejhorších hrozeb až když tresty nepomohly:

Iz.1:5	Nač vás ještě bít? Jste jen umíněnější. ...
--------	---

Bůh ukazuje, že bude muset nechat svůj lid na pospas svému odpůrci, který vlastně vždycky výkon oněch trestů osnoval

Iz.1:21	Běda! Nevěstkou se stalo město věrné! Bývalo plné práva, přebývala v něm spravedlnost, teď jsou v něm vražedci.
Iz.1:22	Tvé stříbro se stalo struskou, tvé víno je smíšené s vodou,

Iz.1:23	tvoji velmoži jsou umíněnci, spolčenci zlodějů. Kdekdo miluje úplatek a rád bere dary; sirotkovi právo nezjednájí a pře vdovy se k nim nedostane.
---------	---

Židé byli přesvědčeni, že už mají všechny tresty za sebou. Nechtěli pochopit, že k odvrácení likvidace celého izraelského národa je nutné přijmout výkupní oběť Ježíše Krista.

Iz.1:3	Vůl zná svého hospodáře, osel jesle svého pána, mne však Izrael nezná, můj lid je nechápavý."
--------	---

Vzpomněl si onen rabín na všechna tato slova?

V čem se Boží lid často mýlí?

Boží lid si velmi často neuvědomuje, že Bůh potřebuje, aby jeho lid měl zafixovány konkrétní dobré vlastnosti a naopak se zbavil konkrétních vlastností špatných; a že tyto vlastnosti se neprojevují vždy. A také, že Bůh porovnává míru vlastností dobrých a špatných, a jejich vzájemné vztahy.

Poznámka: Některá špatná vlastnost totiž může být jinou dobrou vlastností kompenzována. 1 Ježíš Kristus jednou řekl lidem, kteří ho poslouchali:

Mat.23:29	Běda vám, zákoníci a farizeové, pokrytci! Stavíte náhrobky prorokům, zdobíte pomníky spravedlivých	Luk.11:47	Běda vám! Stavíte pomníky prorokům, které zabili vaši otcové.
Mat.23:30	a říkáte: ‚Kdybychom my byli na místě svých otců, neměli bychom podíl na smrti proroků.‘		
Mat.23:31	Tak svědčíte sami proti sobě, že jste synové těch, kdo zabíjeli proroky.	Luk.11:48	Tak dosvědčujete a potvrzujete činy svých otců; oni proroky zabíjeli, vy jim budujete pomníky.
Mat.23:32	Dovršte tedy činy svých otců!		

Tato slova bývají špatně chápána. Zdálo by se, že Ježíš Kristus vinní zákoníky a farizeje za to, že kritizovali své předky a že říkali, že oni by se podobných chyb a nedopustili. Jakoby jejich vina spočívala jen v tom, že své předky soudili.

Ale jak tím svědčili proti sobě? V čem bylo jejich jednání trestuhodné, že jim prorokoval bědu? Jak to, že je vyzýval k tomu, aby dovršili činy svých otců?

Ježíš jindy při debatě ještě řekl:

Jan 7:19	Nedal vám Mojžíš zákon? A nikdo z vás zákon neplní. Proč mě chcete zabít?"
Jan 7:20	Zástup odpověděl: "Jsi posedlý? Kdo tě chce zabít?"
Jan	Vím, že jste potomci Abrahamovi; ale chcete mě zabít, neboť pro mé slovo

32 Vznětlivý člověk může mít na druhé straně dobrou schopnost sebeovládání, kterou svou vznětlivost krotí tak, že se navenek neprojevuje.

8:37	není u vás místa.
Jan 8:38	Já mluvím o tom, co jsem viděl u Otce; a vy děláte, co jste slyšeli od vašeho otce."
Jan 8:39	Odpověděli mu: "Náš otec je Abraham." Ježíš jim řekl: "Kdybyste byli děti Abrahamovy, jednali byste jako on.
Jan 8:40	Já jsem vám mluvil pravdu, kterou jsem slyšel od Boha, a vy mě chcete zabít. Tak Abraham nejednal.

Dal tím najevo, že přes jejich ujištění ví o tom, že ho zabijí - tedy že dovrší činy svých otců. Oni se ovšem domnívali, že nikoli.

Z toho vyplývala jedna věc: Ježíš věděl, že synové mají stejnou povahu jako měli jejich otcové a předkové vůbec. Ježíš Kristus tedy mluvil o genetických vlastnostech, které zůstaly nezměněny. Synové sice nezabili žádného proroka, který o nich mluvil dobře, ale podle vzoru svých předků byli ochotni zabít proroka kritického. A to, i když to předem nevěděli. ¹ Boží lid si často neuvědomuje, že Boha zajímají ne jen vykonané činy, ale hlavně „myšlení srdce“ - tedy vnitřní postoje. „Nevinný“ lid si často neuvědomuje skutečnost, že je nevinný jen proto, že k vině neměl příležitost nebo podnět. Rabín v nacistickém koncentračním táboře neměl ani tušení, že kdyby on a všichni spolu s ním žili v dobách a podmínkách proroků, byli by bývali jednali stejně jako jejich otcové. Jejich vlastnosti se nezměnily. Jejich nevinnost byla způsobena nikoli čistotou „myšlení jejich srdce“, ale prostě jen faktem, že okolnosti byly zcela odlišné. ¹

Podobá se to situaci člověka, který nikdy nic neukradl, protože neměl příležitost a ani k tomu nebyl nucen. Ale cítí se být čistým jen proto, že to neudělal. Velmi mnoho lidí nemá ani tušení, čeho všeho by byli schopni, kdyby žili ve zcela jiných podmínkách a jiné společnosti. Ale odborníci o tom vědí a Bůh to ví ještě mnohem lépe.

Příklad: Kolik Němců ani netušilo, čeho všeho budou schopni pod Hitlerovým vedením?! Ježíšova slova „*Tak svědčíte sami proti sobě, že jste synové těch, kdo zabíjeli proroky*“ tedy znamenala, že svědčili-li Izraelité proti svým otcům, svědčili tím sami proti sobě. Byli totiž stejní jako oni.

Zbavit se zděděných špatných vlastností je velmi, velmi obtížné. Boží lid na tom musí pracovat zejména právě v té době, kdy není pod tlakem. Nesmí si namlouvat, že když v době míru a relativní pohody se nechová hříšně, je už v pořádku. Nic není tak klamné! Přesto si někdo může myslet, že právě jeho se to netýká, že on takový určitě není. Troufl by si však žádat Boha o zkoušku, aby dokázal, že on je už čistý a nevinný? Tohle kdysi nemoudře zkusil král David. Připomeňme si, jak si o to řekl:

„Dopomoz mi, Hospodine, k právu. Žil jsem bezúhonně, neochvějně doufal v Hospodina. Hospodine, zkoumej mě a podrob zkoušce, protřib moje ledví a mé srdce! Tvoje milosrdenství nám před očima, řídím se tvou pravdou. Nesedávám s šalebníky, nescházím se s potměšilci. Schůzky zlovolníků nenávidím, mezi svévolníky nezasednu. Umývám si ruce v nevinnosti, při tvém oltáři se držím, Hospodine, aby bylo slyšet mé hlasité díkyvzdání, abych vyprávěl o všech tvých divech. Hospodine, zamiloval jsem si dům, v němž bydlíš, místo, kde má přibýtek tvá sláva. Nesmeť spolu s hříšníky mou duši a můj život s těmi, kdo krev prolévají, kterým na rukou lpí mrzkost, jejichž pravice je plná úplatků. Já přec žiji bezúhonně,

33 Srovnej např. Zach.1:6.

34 Vina může spočívat i v tom, že člověk nezasáhne, je-li toho třeba (srovnej Iz.59:16).

vykup mě, smiluj se nade mnou! Moje noha stojí na rovině, v shromážděních budu dobrořečit Hospodinu." (Žalm 26)

Poznámka: Nemodlil se tak i onen rabín?

David vyžádanou zkoušku skutečně dostal - a propadl. Dopustil se cizoložství a vraždy.

Jsme přesvědčeni, že bychom dopadli lépe? Nedělejme si o sobě žádné iluze! Nevyžadujeme si ani svými slovy ani svými postoji zkoušky, na které nejsme připraveni! Je nespravedlivé obviňovat Boha, že nás vystavil zkoušce nad naše možnosti, když jsme o ni sami řekli!

Neznalost křesťanů

Křesťané o trestech Židů přemýšlejí jen málokdy. A když ano, je jim většinou „jasné“, že „Židé si všechno zavinili sami“. Napadlo je však vůbec, že přesně totéž se týká jich samých? I dnes se mnozí řadoví křesťané - stejně jako tehdy Izraelité - domnívají, že Bůh brzy přijde na jejich záchranu, a oni buď půjdou rovnou do ráje v nebesích, nebo do ráje pozemského. I oni si myslí, že stačí konat to, co jim přikazují jejich kněží (kterým opět přenechali starost o stav svého celokřesťanského společenství), 1 a že jsou v Božích očích alespoň relativně spravedliví.

Jak tragicky se mýlí!

Což si nepamatují, kolik bezpráví, násilí a válek nebo alespoň tvrdých sporů jejich nejvyšší duchovní vůdci přímo či nepřímo zavinili? Křesťané přece měli dobýt silou ducha a pravdy 1 reálnou moc nad celým světem 1 a v jeho královstvích nastolit Boží spravedlnost. 1 To byl jejich úkol od Ježíše Krista, kterého všichni prohlašují za svého Pána. Svůj úkol nedokončili. Místo toho mezi sebou bojovali (a ještě bojují) kvůli druhořadým věcem a často dokonce jen malichernostem (v Čechách např. „pod jednou“ a „pod obojí“ apod.), a nechali se zkorumpovat snad ke všemu zlému. Nakonec museli být postupně na celém světě své moci zbaveni, protože se jejich moc neosvědčila a nezabránila hromadnému šíření nespravedlnosti (a někde ji dokonce sama způsobila).

Poučení od prvního smluvního lidu

Prorok jednou Jeremjáš varoval Boží lid a sděloval jim Boží slovo. Srovnejme tehdejší situaci se stavem dnešního křesťanstva:

Text	Tehdejší stav	Stav dnešního křesťanstva
Jer.5:26	"V mém lidu se objevují svévolníci, rozhlížejí se, krčí, jako ptáčníci líčí past a lapají lidi.	Chce někdo popřít, že takoví lidé mezi křesťany nebyli a nejsou? Dokonce se z toho přímo obviňují některé celé církve.
Jer.5:27	Jako klec je plná ptáků, tak jsou jejich domy plné lsti. Proto se stali velkými, zbohatli.	

35 Což nemají být jedním lidem?

36 A nikoli násilím, jak se tak často dělo (srovnej Zach..4:6).

37 Srovnej 1.Kor.4:20.

38 Srovnej Dan.7:27.

Jer.5:28	Tuční jsou, tlustí, zlé události netečně přecházejí, nikoho neobhájí, ani sirotka, a přesto je provází zdar. Za právo ubožáků se na soudu nepostaví.	Které křesťanské církve toto dnes činí? Zdali nehájí jen své vlastní členy (pokud jsou nevinní) a ještě ne vždycky? Často se také honosí svým majetkem.
Jer.5:29	Což je za to nemám trestat? je výrok Hospodinův. Což takový pronárod nemá postihnout má pomsta?	Všimněme si, jak přísně Bůh takové věci hodnotí!
Jer.5:30	Úděsná, otřesná věc se děje v zemi.	Zdali není žehnání a podobné akty něčím podobným? Žehnání knězem znamená, že Bůh bude pomáhat. Tento slib je často nepravdivý. Všimněme si také, že Bůh viní i řadový lid! 39
Jer.5:31	Proroci prorokují klamně, kněží vládnou na vlastní pěst a můj lid to má rád . Co však uděláte, až nastanou věci poslední?"	

Dnes si kdekteřý křesťan myslí, že buď je v té „pravé“ církvi a stejně jako jeho předkové se proto nemusí o nic starat, 1 nebo že tím, že když on sám nikomu neškodí a případně tu a tam něco udělá nebo dá ze svého přebytku pro akce charitativního typu, 1 je před Bohem čistý. A když na něj dolehne jeho osobní tíseň a Bůh mu v ní nepomůže, tak to také často považuje za důvod k tomu prohlašovat, že žádný Bůh není. Vždyť kolik křesťanů se stalo ateisty třeba po první nebo druhé světové válce!

V naší době je mezi křesťany mimořádně rozšířenou vlastností nedostatek statečnosti, ba dokonce zbabělost. Kdo z křesťanů si umí představit, čeho všeho zlého by byl schopen, kdyby se ocitl ve zkoušce své statečnosti? 1

Odpovědnost za stav světa

Je třeba říci s největším důrazem: Nikoli pohané nebo ateisté - **za stav tohoto světa byli a jsou plně odpovědní křesťané, neboť právě jim a jen jim byla tato odpovědnost Bohem svěřena!** Svou naprosto nedostatečnou angažovaností každého z nich (v minulosti i v dnešní generaci) připustili, že je ovládli nepraví křesťané, byrokraté či dokonce pohané. Žádné výmluvy nebo svádění neúspěchu na někoho jiného Bůh nepřijme. Jak chce Bohu vysvětlit nějaký křesťan nebo církevní úředník, že nemohl zabránit té či oné nespravedlnosti nebo špatnosti jen proto, že by přišel o své postavení, když křesťanství muselo být vybudováno na smrti tisíců jeho zakladatelů? Kdo by chtěl takové oběti srovnávat?

39 Vzpomeňme na Ježíšova slova: „Když vede slepý slepého, oba padnou do jámy!“ (Mat.15:14; Luk.6:39). Ti vedení - řadoví křesťané - musí své slepé vůdce odmítnout! Jinak záchraněni být nemohou.

40 Každý, který z nich je jen trochu přemýšlivý, však v soukromí vyjadřuje nad stavem své církve znepokojení; ale stejně neudělá nic nebo téměř nic.

41 Srovnej Mar.12:44 nebo Luk.21:4.

42 Znovu si připomeňme, že zbabělost je mezi všemi zlými vlastnostmi jmenována v knize Zjevení na prvním místě! (Zj.21:8).

K záchraně nutné opravdové pokání

Zabránit zkáze tohoto světa už asi křesťané nemohou. Jejich moc a vliv je nyní zanedbatelný a svět zašel na cestě zla již příliš daleko. Lidské civilizaci hrozí sebezničení a nezbývá, než volat k Bohu o pomoc. Až však Bůh oznámí svou záchranu, bude to zase jen a jen jeho milost! Nikdo z křesťanů si nesmí myslet, že on osobně si záchranu zaslouží! Jediné, co může nyní činit je, že se bude ze všech svých sil snažit o osobní angažovanost v budování dobrého křesťanského společenství a o osvojení si skutečně křesťanských vlastností. Ale ani tak nebude zachráněn právem, nýbrž jen milosrdenstvím, protože spravedlnost na světě byla věcí křesťanů a nemělo se o to žádat Boha! A o nějakém zajištění jeho vlastnictví nemůže být a nebude ani ta nejmenší zmínka. Až přijde výzva k odchodu z „Velkého Babylóna“, zanechá zde - stejně jako tehdy křesťané v Jeruzalémě - všechno, co má. Jen tak může být zachráněn. Je nejvyšší čas k nejhlubšímu a nejpřímnějšímu osobnímu pokání každého křesťana. Nikoli pokání před svou církví a jejími úředníky, ale před Bohem samým. „Očistěte se“ (volali prorok Izajáš k Izraelitům a učedník Jakub ke křesťanům).

Iz.1:16	Umyjte se; očistěte se; odstraňte od mých očí špatnost svých jednání; přestaňte činit špatné. [PNS]
Jak.4:8	Přiblížte se k Bohu a on se přiblíží k vám. Očistěte si ruce, hříšníci, a přečistěte své srdce, vy nerozhodní. [PNS]

ČIŇTE POKÁNÍ A OČISTĚTE SE VY, KTEŘÍ SE CHCETE PODÍLET NA BOŽÍ
ZÁCHRANĚ,
NEBOŤ BOŽÍ KRÁLOVSTVÍ JE OPĚT BLÍZKO!

}

43 která na neštěstí může pokání svého příslušníka zneužít (i takové věci už se staly).

[Zpět na seznam](#)